

Abstrakt

Česká republika je zemí s velkým množstvím kulturních památek. K jejich ochraně je zřízen systém státní památkové péče, jehož součástí jsou Ministerstvo kultury ČR, odbory památkové péče krajských úřadů a obcí z rozšířenou působností a Národní památkový ústav. Problémem však je, že přes existenci rozsáhlého systému státní památkové péče dochází k selhávání ochrany a k postupné devastaci a zániku řady kulturních památek. K obdobným selháním dochází i v Polsku a na Slovensku. Cílem této diplomové práce je zjistit, zda současný systém památkové péče v České republice a srovnatelné systémy v sousedních zemích – v Polsku a na Slovensku, zajišťují dostatečnou ochranu kulturního dědictví, případně zda existují alternativní uspořádání této oblasti veřejné správy. Dle dostupných informací pak posoudit, který z těchto systémů státní památkové péče se jeví pro daný účel jako nejvhodnější a nejúčinnější a zároveň identifikovat potenciální rizika, která jednotlivé systémy přinášejí. V diplomové práci používám následujících výzkumných metod: Srovnání – na základě zákonných úprav srovnávám systémy organizace státní památkové péče v České republice, Polsku a na Slovensku. Případové studie – na několika příkladech selhání ochrany památek demonstruji typické případy takovýchto selhání a snažím se zjistit, proč k nim došlo. Rozhovory – provedením strukturovaných rozhovorů s pracovníky státní památkové péče v České republice, Polsku a na Slovensku zjišťuji, jak systémy v praxi fungují, jaký je rozsah selhávání ochrany, jaké problémy v jejich činnosti spatřují samotní pracovníci, a snažím se identifikovat možné příčiny selhávání ochrany. Na základě zjištěných informací pak hodnotím organizační uspořádání jednotlivých systémů, se zaměřením na zjištění předností a nedostatků každého z nich. Závěrem se pak snažím naznačit opatření, jejichž zavedením by bylo možno činnost systému státní památkové péče v České republice zlepšit.